

Det ærede Medlem benægtede selvfølgelig ikke, at Ordningen nu for Tiden er saadan, at kun de, der enten er eller maa anses for at være berettigede til at blive Medlemmer af Sygekasser, kan blive Medlemmer af Arbejdsløshedskasser; naar en Person ikke kan blive Medlem af en Sygekasse eller maatte blive sat ud af Sygekassen, fordi han er for bemedlet efter de gældende Regler, gaar han med det samme ud af Arbejdsløshedskassen. Men saa siger det ærede Medlem, at dette med faste Grænser var saadan en Praksis, som var blevet indført ved en ministeriel Skrivelse fra 1900; der staaer ikke noget derom i Loven. Nej, det er rigtigt, men det ærede Medlem er dog selv enig i, at den Praksis, som altsaa har vundet Hævd siden 1900, skal vi have stadfæstet enten i Loven eller i en ministeriel Bekendtgørelse — det ærede Medlem holder paa en ministeriel Bekendtgørelse. Jeg forstaaer derfor ikke, hvorledes det ærede Medlem kan sige, at jeg har udtalt mig uklart, naar jeg taler om, hvorledes man ved Bestemmelser i Sygekasseloven kunde komme til at omkalfatre Grundlaget for Arbejdsløshedskasserne. Jeg synes, det er saa lige til, at ærede Medlemmer let maa kunne forstaa det; hvis der enten paa Grundlag af det Mindretalsforslag, som det ærede Medlem støtter, eller uden nogen som helst Ændring i Sygekasseloven af den paagældende Minister bliver truffet nye Bestemmelser i Stedet for dem, der findes i Skrivelsen af 1900, medfører det med det samme en Ændring i Bestemmelserne om, hvem der kan være Medlem af Arbejdsløshedskasserne, forudsat at der ikke vedtages en Arbejdsløshedskasselov, som kan staa paa egne Ben. Det er det eneste, jeg har sagt: at man enten i Henhold til denne Sygekasselov eller i Henhold til de Forslag, som foreligger, vil, hvis man ikke faar særlige Bestemmelser for Arbejdsløshedskasser, helt kunne omkalfatre Grundlaget, idet der altsaa kan træffes Bestemmelser, som af sig selv medfører, at en hel Mængde af dem, som tidligere har været eller fremtidig vilde kunne blive Medlemmer af Arbejdsløshedskasser, ikke længere kan blive det og ikke kan vedblive at være det, fordi de er gaede ud af Sygekasserne i Henhold til de Bestemmelser, som maatte blive indført. Men det kan godt være, at det ikke er muligt at faa det ærede Medlem til at indse dette, og jeg skal derfor opgive at gøre videre Forsøg i saa Henseende. Naar det ærede Medlem mente, at Grunden til, at jeg var imod Mindretalsforslaget, maaske var den, at jeg ikke yndede den Sammensætning, som det i

Mindretalsforslaget under Nr. 1 omhandlede Udvalg har, saa behøver det ærede Medlem jo ikke at gisne. Der har været talt saa meget om, hvad der er foregaaet i Udvalget, at jeg vel har Lov at sige, at jeg netop dér har gjort opmærksom paa de efter min Mening ret store Betænkeligheder, der knytter sig til denne Sammensætning af det nævnte Udvalg. I øvrigt skal jeg ikke komme ind paa, hvad der maatte være foregaaet i Udvalget; men jeg vil dog sige til det ærede Medlem, at naar han mente, at man kom ud over de Vanskeligheder, som han i Virkeligheden erkendte var til Stede, ved at holde paa, at Udvalget var rent raadgivende — Ministeren mødte og hørte paa, hvad Nielsen, Jensen, Petersen og Hansen sagde, men der skulde ingen Afstemning foregaa —, tror jeg ikke, dette er rigtigt. Jeg tror, at den Minister, som alene vilde rette sig efter, hvad nogle enkelte sagde, vilde have vanskeligt ved at være sikker paa, at han nu havde truffet det, der i den gaagældende Kommission eller det paagældende Udvalg var mest Stemning for. Jeg mener, det vil være rigtigt, og jeg tror, det vil blive krævet, hvis man faar en saadan Kommission, at der foretages Afstemning, ligesom den paagældende Minister sikkert staaer sig bedst ved, at det konstateres, hvilke Satser man ønsker fra en Side og hvilke fra en anden. Den Vej, det ærede Medlem anbefalede, er vist ikke fremkommelig. Men maa jeg yderligere sige, at det er rigtigt, at jeg finder, at man, hvis man vil have en saadan Kommission eller et saadant Udvalg, ikke bør lade Sygekassenævnet være repræsenteret.

Jeg vender tilbage til, at hvad det drejer sig om, er ikke, hvilke Klasser af Samfundsborgere der kan blive Medlemmer af Sygekasserne, det drejer sig ikke om, hvorvidt Skønnet skal udøves paa den ene eller den anden Maade — det afgøres af de Udvalg, som findes ude omkring i de forskellige Kommuner. Nej, det eneste, som denne Kommission skal afgøre, eller jeg vil hellere sige, efter hvis Indstilling Afgørelsen skal træffes, thi det er Ministeren, som træffer Afgørelsen, er, hvem der kan anses for at være saa ubemedlet, at der er Grund til, at Staten delvis betaler for ham. Det samme gælder for flere andre af vore sociale Love. Jeg har før haft Lejlighed til at sige, og jeg vil gerne gentage her, at ikke alene paa dette Omraade, men, som det nok skal vise sig, paa en Mængde andre Omraader af social Lovgivning er vi nødte til at drage Skel mellem dem, der kan siges at have Krav